

СТАРМЛАДИ

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Уређује: Стармлади. — Цена је листу: на год. К 8, на 1/2 год. К 4, на 1/4 год. К 2.

СВИ СВЕТИ — И ИЗБОРНА КОЛЕРА.

Ј. Т. (политички убогаљен): Немојте њакати прија Томашићко, видите и мени је све крепало, осим једног „детета“, па ја не њачем... јер „нисам више ма гарац!“

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Временом и превременом

али и

савременом патријарху.

(— Отпоздрав на његов поздрав о избору за хрв. Сабор. —)

„Време“ те је изабрало,
Тог се сећа свако жив,
А „с временом с“ човек мења“
Па шта си нам ти сад крив?

Ради само, како с поче,
И како те реверс веже,
А народ ће ко и досад
Да уздише, срце стеже...

Нађи за сад свог рачуна,
Тако ти је твоје време,
А народ ће већ свој рачун,
Потражит у своје време!

Стармлади.

ПОЛИТИЧКЕ СЕНТЕНЦИЈЕ.

Трбух нема ушцу. (Речи гладна не нахране.)

Босански кметови.

Утеха за потиштене станује на небу, а ми смо на земљи.

Шекепир и Црногорци.

Људи од карактера јесу савест народа коме припадају.

Емерон и Младотурци.

Краљеви никад не попуштају пре, него што на то — буду принуђени.

Португалски ех краљ.

Сила без разлога руши се својим теретом.

Хорације и Томашић.

Речи покрећу, примери вуку.

Патријарх и Анатолије.

Ако хоћеш мир, спремај се за рат.

Publ. Sur и коалиција.

Из „линдине“ шиваре.

Један господин, који је одавна стекао, име „зец“ сврати као и обично на пиво у пивару, где га још с врата центрија поздрави са: „ево зеца“.

„Зец“ им на то одговори: „е мани се ти псију, наћушили су да ја идем!“

На катихизацији.

Катихета: Даклем бог је шест дана стварао свет; а шта је радио седми дан?

Ђак: Није радио ништа.

Катихета: Магарче један, — ни то не знаш. Седми дан се одмарао.

Фина муштерија.

— Дајте ми за двадесет пара брашна и 80 пара натраг. Динар ће вам отац сутра послати.

Куфер у мјесто зембиља.

Што јес, јес, ама ова наша Босна јес' благо словена земља, ако не за бошњаке а оно за куфераше... Она ти је брте мој као бунар Мојсијев... Јел' само куцнуо Мојсије штапом — (односно Швабо му ударио анексију) и јел' потекла вода... Сви јуре по воду. Таман се исели један зембиљ а оно се уселе два куфера. Ајн бошњакен хераус цвај швабен херајн: И још Милун Кулић није чистито једно село ни иселио а већ је фрау фон Анексија Културтрегерка четир франценстала населила... Што рекла стара пјесма:

„Гутен морген фетер Клоес,
Ево мене го и бос!“

ко од мајке ново рођен... Ама добар ти је бошњо, скинуће он са себе и своју кошуљу и дати је куферашу... Само нека је куфер пун, па ма зембиљ и празан био... Је ли онда чудо што у сегединском представништву предложено да се исто обрати на сабор — те да се као компензација што ове године није родила паприка — бар Босна и Херцеговина придружи Мађарској. То је предложио неки Пап, што би на српски значило поп — или ти од јудог цона луда и молитва. Оно још 1878. је гроф Јулије Андраш као тадањи министар вањских послова доказивао је потребу окупације наше отаџбине усљед несносних аграрних одношаја... али наравно он никад ни сањао није да ће Угарска поред Аустријске анексије брати шипака у Босни... И тако је дочекало аграрно питање да га Ерентал реши... На здравље ти пита домаћине. Што ће га Чвабо у твоју корист реши. Биће ту ко и с испасиштем, шумама и балталуцима — све је то гђа окупаторка бугун преписала на ерар... а кметови је лијепо уклопила у руке неку буцу, бива просијачки штап... А решило се питање овако и онако... земаљска банка ће дати сељацима паре, а после му је лако опростити кмета и земље и пара... Удариш му једног дана као оно у Дуго Поље 46 „дражбених изрока“ — па имаш одмах 46 бескућника више... Не не море ни овако остати како је... не море кмет бити роб а ага спахија... Ако је за вајду на доста је кмет аргатовао за агино и Чвабино здравље... дела мало и за себе да поради...

Скувао га:

Један, који је волио да лаже, рече: „видео сам главицу купуса, под коју би се могле две регементе солдати склонити да не покисну.“

На то му други одговори: „Није то ништа али ја сам видео, како код Милана. Т. Јовановића три стотине казавција кују један казан, пак су један од другог тако раздалеко, да један другога не чује ковати.“

— Хо, брате, а шта ће им тако велики казан?

— Па да скувају ту главицу купуса, што си ти видео.

Добриновић и — саре.

Добриновић се опет једном посвом старом обичају у очи предстве надућкао. Онако нацвркан у пола се обукао, па зае ао на столу за маскирање. Наравно да га због његове напрасите нарави није смео нико да буди. Већ скоро да представа почне, а он још хрче. Напослетку се послужитељ досети, те оде до собе у којој се Добриновић облачи и зазвони.

Добриновић кад је чуо звонце, а он скочи као опарен и стане се дерати:

„Стеване, сару ми нађи... сару овамо! Прво сару дај, па онда дигни завесу.“

Стеван стао као укупан па само гледа у Добриновића.

„Та шта ме гледаш као теле, сару ми нађи, слепче... не видиш да сам само једну сару натукао...“ и ту му показа на своје ноге.

„Па тако ми кажите,“ — једва се обавести Стеван, — „а шта ја знам какве саре ви тражите,“ — и оде у гардеробу да нађе и другу сару.

Из „београдског позоришта“ и „опере“.

Глумац: Како вам се допао чича Илијин комад „Дорћолска посла“.

Критичар: Нису то, брате, „Дорћолска посла“.

Глумац: Него?

Критичар: „Вртешка!“

Надовезена критика.

— Ви сте били јуче у опери, како вам се допада „Дротар“?

— Има врло интересантних момената...

— И врло дугочасних четврт часова.

Homme Masque.

ТЕАТРАЛИЈА.

ЊЕГОВА ЧЕТРЕДЕСЕТГОДИШЊИЦА.

Овде лежи гос'пон Пера,^{*)}
Целог ј' века теро кера!

Још да глумац није био,
Он би данас негде бријо!

^{*)} т. ј. Пера Добриновић, управељ срп. нар. позоришта.

ЈУВИЛАРУ

Пери Добриновићу

— о његовој четрдесетгодишњици. —

Признаћемо теби радо,
Да си глумац врло славан,
Твојем дару богоданом
Надалеко нема раван.

Гледали смо Немце, Русе,
Најславније те актере,
Па с поносом смемо рећи —
Видили смо то у Пере.

Та ти умеш стварати нам,
Јединствене карактере,
Па зашт' не би умо створит'
У животу нашег Пере.

Као што си глумац славан,
Све крајеве задивио
Ко би теби био раван —
Кад би таки човек био?

* * *

А сад кад је већ овако,
И четрјест дочеко си,
Па нек буде још толико —
Наш си, да те ђаво носи!

Стрелице.

✱ У Турској се војсци нагло шири ко-
лера. — Само да не захвати војни буџет.

— Едисон је опет пронашао неку справу
за диктирање. Кажу да је Никола Пашић, од-
мах поручио таку једну машину за нов каби-
нет — јер он већ више не може да диктира.

○ Аустрија и Немачка уверавају Турску,
како њима никада ни на крај памети не пада
да Турску деле, на против они је мисле целу
— анектирати.

✱ Скоро све новине пишу, да покушаји
бана Томашића да створи себи већину у са-
бору, неће уродити плодом. — Значи онда,
да ће му на политичком пољу и даље родити
— шипак!

△ Кажу да је Толстој одбио Нобелову
велику награду која му је понуђена. — Неко
се досетно па каже, како би било да је по-
пуде Пери Понадићу, да виде хоће ли је он
примпти?

ℤ Новине доносе где ће португалски рас-
краљ Емануел провести зиму. — Републи-
канске новине на то одговарају да може и у
Португалији зиму провести — ако је рад да
се натоцпа.

□ У Трету се граде две убојне лађе
„Дреднаут“. Каже поморски заповедник, оне
се не граде на наш рачун — само ми мора-
мо платити.

|| „Застава“ доноси вест како ће се па-
тријарх, и владике које су отишли горе да
преговарају за сазив сабора састати и са Ерен-
талом, и да ће он хтети да се подели наша
автономија. — Међу тим не треба се бојати,
јер колико ми Ерентал познајемо он ништа
не дели — него узима.

○ Мађарске новине сад откривају како
је Кошутово министарство продало Мађаре
Бечу. — А да што је Кошут био министар
трговине?

✱ У Старој Србији младотурци дижу ин-
дустрију. Скоро по свој Македонији и Старој
Србији дижу модерне кланице за клане —
Хришћана.

✕ Исто тако се и ерпске школе дижу —
барутом у ваздух!

□ Према томе се школе не затварају —
само учитељи.

Из народа.**Лак рачун.**

Гост (крчмару): Море крчмару, како
поступаш оним који пије, па после није у стању
да ти плати за оно што је попио?

— Томе правим, лак рачун, одговори крчмар.
За огрлицу, па га све тумбе напоље искотурам.

Гост (се на то промисли на рече):
Па де направ и мени такав рачун, јер и ја не-
мам одакле платити.

Црногор(с)ки епиграми.**Црногорце пустили.**

Црногорце пустили
Кући из аришта;
Ако куће не пађу —
Наћи ће згаришта.

*

Емигранти с враћају.

Емигранти с враћају
На своја згаришта;
Ако куће не пађу
Наћи ће — аришта.

*

Пајвернијем тумачу божијих заповести

Црногорском митрополиту.

Заповест нас божја учи,
(Тако свето писмо каже):
„Ближњег љуби“ и „не уби!“;
А заповест твоја учи
(Тако бар убица каже):
Не, „не љуби“ него уби!
Уз благослов твој још, — чуј!
Ту се даје рећи: — пфууј!

Циц!

Еке-Султан:

Баш је живот вар-
љив... Таман сам
ја почео сањати,
како ћу метнути
поново круну и по-
стати опет бесмрт-
ни султан — а ја
већ умирем у зато-
чењу без круне —
у џепу!

Циганија.

Купац: Донада ми се коњ, само да тако
главу не држи доле погнуто.

Циганин: Молим те гоенодару, он то само
из поштовњања према теби, чини. Тако је научен.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Паметан зинзбанбула.

— Неки дан хоћу у трамвај да уђем, те запитам кондуктера: има ли још места за мене, да седнем! — „Има“, каже, он, „ал стојећки!“ — Ведак! Стојећки могу ја и пешце ићи — на бар не морам трамвај — блицовати.

**Зесам ли послао преш-
илашу „Сшармладом“?**

Домаће вести,

✱ „Српство“ пише, како ће покушати возња на жељезници. — Али они ће се зато даље возати фрај.

✧ Управник манастирске штампарије Илких, кад је се дочепаво управе рекао је: „само годину дана“ — богме, како чујемо, ман да неће доћи и до — две!

✠ „Браник“ се сасвим подетио, као и његов уредник. Прештампава „Врач“; а „Врач“ опет „Браник“ спомиње само онда кад дође „сезона“ за прасице.

○ У Новом Саду је опет оскудица у млеку и путеру. — Млека је лако водом надокнадити, а место путера дале би се и црвене цигље употребити — којима се зида Трандафилино спрото сирот иште.

∴ Новосадске пиљарице јављају посланичким кандидатима, да могу фришка мућка јаја — дневно, на новосадској пијаци добити.

✠ Учитељски конвикт јавља, да ће нову двокату зграду осветити: горњи и долњи спрат за управитеља — а мале рупице за ђаке.

= У новосадској гимназији целе недеље није ни један ђак исчушап.

△ Неко је љубопитан, ко ће пре престати да излази „Трговачке Новине“ или Живојновићев панагерик, који у истом листу излази.

∞ „Трговачко удружење“ моли своје акционаре да одстрижу своје купоне и благовремено их метну у што — да се киселе, ако су ради да им се не покваре.

□ Уједно јављају да ако падну — крив ће бити и опет Пера Кристић.

∞ И опет неко доказује да има људи на Марсу. „Бошњак“ чак тврди да су Хрвати али га Јаша Томић научно у „Застави“ побива и доказује да су — радикали.

× Неко се бави мишљу да створи опет учитељски певачки кор. — Браваровић предлаже да им „Застава“ нађе коровођу.

МИСЛИ.

Бог је два пут погрешно: кад је створио злато и кад је створио жену.

У колико се муж више опријатељи са својим домом, у толико мање има домаћих пријатеља.

Срећан човек среће пријатеља, а несрећан лепу жену.

Добра жена, добра лампа и добар камин јесу три основе за домаћу срећу.

Крва на дому, слепац на коњу и уш за оградом — да те бог сачува.

Ала су га и решили!

Јова: Бога ти Јово, је си чуо, да је на угарском сабору говора било, о нашем аграрном питању?

Нова: Па је су ли за факултативно или облигаторно откупљивање кметова?

Јова: Та знаш, они су, како да ти кажем, као и онај Мујо, кад је дошао ноћу у зло доба апотекару и зазвонио . . . Па кад је апотекар упитао шта ће . . . а он му рече повуци мало завесу вишље, — апотекар повуче, а Мујо му рече, још више, — апотекар повуче још више . . . а Мујо рече, тако, фала, брате, само хоћу да видим колико је гради зима . . . Тако и они . . . само су хтели да виде колико је гради народ незадовољан . . . па после „штатус кво“ — што рекао Чвабо.

Календари за 1911. год. готови су и разашилу се.

Српски народни велики
илустровани календар

СВ. САВА

и мађи
илустровани календар

ГРАНИЧАР

Цена 1 ком. 1 Круна

Цена 1 ком. 50 пот.

ПРЕПРОДАВЦИ ДОБИЈАЈУ ВЕЋИ ОД НАЈВЕЋЕГ ПОПУСТА.

Поруџбине се шаљу првој срп. творници искључиво свих срп. прав. црквених утвари

Луке К. Алексијевића, — Нови Сад Ujvidék (Hungaria.)

Велики илустровани Ценсвник свих црквених утвари шаље се на захтевање бадава.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

ГОСПОЧКИ ОДГОВОР.

Банкар, (раздражен): Кад ће те већ једном свој дуг платити, госпођо?

Госпођа, (хладнокрвно и отмено): Ако ме много будете молестирали, у будуће ћу вам и одговор остати дужна!

Нако је чича Илија зарадио банку.

Једном је чича Илија, познати духовни шаљивчина, иначе глумац београдског краљевског позоришта, путовао за Смедерево, да гостује код Чврге.

Кад је ушао у воз, а он нехотице седне на нечији висок цилиндар, ког у потпуном смислу скљока као лењију.

Путник чији је шешир био, ужасно се наљутио. Био је некакав старији пензионирац, који је почео чичу ружити.

Чича му је испрва доказивао да га може ударити на саксију, — али кад је пензионирац захтевао да му штету надокнади, чича напослетку исповрну две банке и плати шешир.

Један чичин пријатељ, који је с њиме путовао, чудно се тој галантности чичиној, те ће најзад рећи: „Ма јеси ли ти луд, да му за то старо седло из Карађорђева доба, платиш две банке, кад да му поштено платиш вреди два гроша, и то да се употреби за саћуру за пасађивање живине...“

— Ако, каже чича, вратиће он то мени с интересом још...

— Да се не мислиш бити с њиме?

— Јок, јок! Видићеш.

— Воз је даље одмицао а путници се о

много чему разговарали и шалили. Чича је необично весео био.

Кад су стигли у Смедерево а онај пензионирац потражи свој шешир. Чича се насмеши и извади га испод капута и показа: „Ево га!“

— Добро, молим вас, — рече пензионирац и пружи руку.

— Опростите, ал ово је мој шешир. Дао сам за њега две банке. Ал и вреди... Антика ствар. Употребићу га за певца у „Сеоском лоли“...

— Али молим вас...

— Јок, јок!...

— Па ваљда не могу ја гологлав...

— Жао ми је, али овакав цилиндар годинама тражим. Да сте искали три банке, платио би и три за њега. Зар ви мислите да сам ја нехотице сео на њега?

— Ма, оставите се лакрдијашења, него дајте ми мој шешир. Не видите да сам ћелав, а киша сипи и ветар дува...

— Напослетку, да вам га продам.

— Шта тражите за њега?

— Три банке!

— Како? Па ви сте свега две платили.

— Ако! Ваљда је право да што зарадим?

— Да вам дам банку за њега.

— На штету не радим.

— Дванајест динара.

— Баталте.

— Две банке!

— Више мене кошта!

Напослетку је пргави пензионирац исповртно три банке, а чича му онда предао скљокани цилиндар.

Чича је после дао Чвргиним глумцима да попију банку, коју је зарадио на старом шеширу.

С брда с дола.

Неки промућурни натарош је написао у пасошу где стоји:

Особити знаци: врло је налик на свог оца.

*

Један професор српског језика упита ђака: Љубити, а не бити љубљен; које је то време? — Вак одговори: изгубљено!

СЛУЧАЈНО.

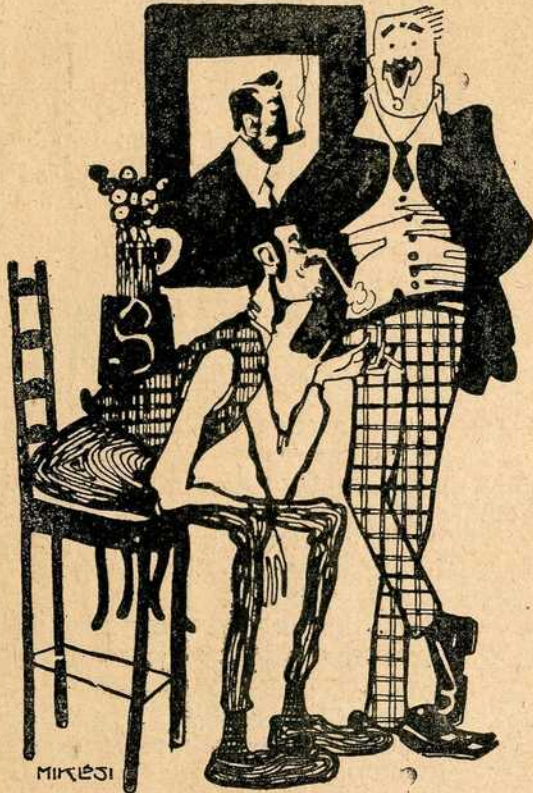
Кад је кнез Милош једном обилазио затвор, а он међу осталим добрим птицама смотри и једног циганина.

— Како си море, ти Пиго, доспео овамо?

— Та ни зашто господару. Укро сам једну потковицу за коју је случајно био један коњ прикован.

Каже да се књазу тако допао тај отворен одговор циганина, да је наредио да га одмах пуште из затвора.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Најбољи дан.

— Драги пријатељу, ја се женим. Шта ми слиш, у који дан би било најбоље да се венчам?
 — У петак, брате. У петак је најбоље...
 Ако брак не буде сретан, бар човеку остаје петак на који се може као несретан дан потужити...

ЖЕНСКИ СВЕТ.

Колико пута је брак вечити контракт, склопљен између двоје комедијаша.

Многи стари господин узима младу жену, да би имао неког ко ће му очи заклонити.

Мужеве се боре за светлост и слободу — а жене волију мрак и робове.

Портфељска питања доводе министре и жене — до пада.

Жена изјављује своју љубав једним погледом — а човеку ни сто речи није довољно.

У биланцији брака мора обично муж дефицит да сноси.

Ружна жена према лепој има ту предност, да је лепота пролазна а ружноћа трајна.

Све се у свету понавља — само прва љубав не!

Бен Акиба — као аутомат за здравице.

Као што се не да замислити никаква чорба без мирођије — тако у Србији није могуће замислити никакав банкет без Бен Акибе, — (духовитог Нушића).

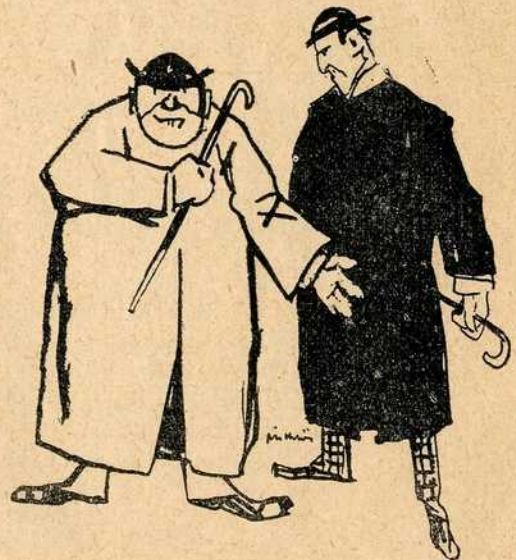
Тако је недавно био један банкет, на ком је кад год се прилика указала, неки посланик зграбио чашу и држао здравицу. Бен Акиби се досади то посланичко лупање тикава у здравицама, те га некако духовитом сатиричном примедбом уштите у говору. Да би му се посланик осветио, он свој гњаваторски говор овако заврши:

— ...у осталом има овде у друштву неког, који то све лепше од мене уме рећи. Он је управо у целој држави као наздрављач по занату: Бен Акиба! Такав вам је он као какви аутомат за наздрављање: бациш у њега једну вечеру па изађе здравица!

Бен Акиба је на то устао и заиста одржао здравицу, која је све госте на банкету развеселила и од смеха им сузе на очи натерала.

На крају говора овако је реагирао на виц с аутоматом:

— Поштовани господин предговорник рекао је, да сам ја аутомат за здравице. Треба у мене убацити једну вечеру, па ће из мене изићи здравица. Може бити да он има право. Али можда и ја имам право ако рекнем, да је он за нас баш противно од аутомата за здравице. Он на пр. баци у нас једну здравицу — па нам свима изађе вечера.

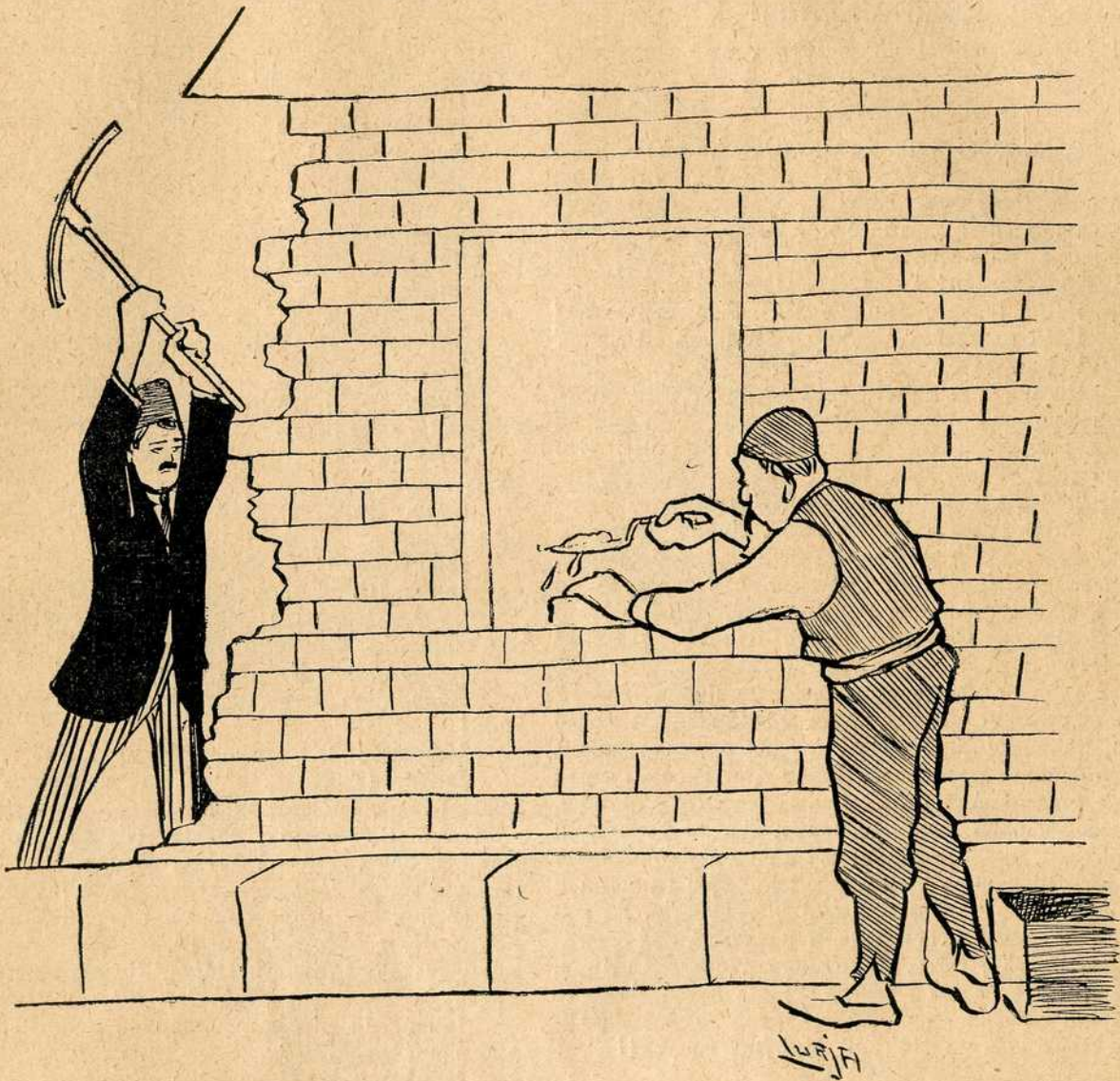
Искрен пријатељ.

— Чујеш, ти си мој искрен пријатељ, — ја ти морам скренути на нешто пажњу, — ја све држим, да нас твоја жена — вара.

WWW.UNILIB.RS
 УНИВЕРЗИТЕТСКА
 БИБЛИОТЕКА

Кмет и ага

— решавају аграрно питање. —

Кмет (стрпељиво): Вала аго, ако ти будеш и даље рушио оно што ја зидам, то ми ни за још тријест љета, нећемо ову зграду изидати...

Триста — без њега ништа.

У Београду се један чиновник, због дефицита удавио у Сави. Требало је да неко оде до утопљеникове жене и да је извести. Наравно мало по издаље ствар исприча, да не би сироту жену, која је покојника јако волила ударила кашља.

— Ја држим рећи ће неко, да, би за то најзгодвији био бен Акиба... Он би то умео више у шали испричати...

— Господо, догађај је и сувише трагичан а да су ту потребне бен Акибине шале... — А друго није то банкет, да се без Нушића не може.

— Уме он, ако буде потребно и трагично. а не само комично. Ено вам његове „Пучине“.

Напоследку се ипак сви сложише, да неко одмах оде до бен Акибе и да га извести у чему је ствар, и шта би била његова мисија.

Бен Акиба кад је изасланика саслушао није имао куд него се прими и одмах појури утопљениковој жени. Кад је стигао закуца на врата. Из собе изађе утопљеникова жена.

— Мољам, вас, отпоче ће бен Акиба, да ли станује овде гђа удова Јовановићка?

— Удова Јовановићка не станује, него ваљда сте се помели, хтели сте можда рећи гђа Јовановићка, а то сам ја.

— Хоћете, госпођо, да се кладимо за сто динара, да сте ви удова Јовановићка, — рече бен Акиба.

Листак.

БОЖИЋЊЕ ПРАСЕ.

Шаљива игра у 1 чину. Писац ће се на крају — казати.

(Наставак.)

Цаја. Овај није, читав. (Осврће се,) а камо се део, онај матори? Закувала би супу, а не би рада била опет, да се за прасетином о ручку оклева. (Спази да на столу још вино није донесено.) Гле, па још ни вино, није на столу. Кајка! Кајка, ти. Оди овамо.

Кајка (улази. Још с поља.): Ево, ево мама!

Цаја (показује на стол). А камо ти вино?

Кајка. Јао, ја и заборавила.

Цаја. Па наравно, није се ни чудити. Дете је заљубљено у Јанка преко ушију, — а отац га дохватио за пеш и фрљио низ басамке. Ето шта је у стању, све једно прасе да учини. — Да видим, где је тај матори! (Излази).

Кајка (улази. Уноси вино). Добро, мама. — Па наравно, није ни чудо да сам заборавила. Право песници веле: Где се љубав зачне, ту су очи плачне. Сасвим сам збуњена. Така брука, така брука. Сиромах Јанко. Зацело да никад није ни сањао, да ће га мој тата — избацити. Али управо због чега се цела та брука десила? Због прасета. Никад нисам ни помислити могао да ће мојој љубави у пут стати једно прасе. (кроз плач) Једно прасе. Прасе — и љубав... каква супротност. Али стој, — па ту се даде и помоћи. Тако ми бога мисао је добра. Да, да тако ћу и урадити, па може се још све и на добро окренути. Прасе је донело немир у кући — оно га мора и повратити — и донети мир у кућу. Да, да мисао је дивна... (тапше и подскакује, певуши): „Де, Като, де, де злато...“ (и т. д.) Идем, да и мами кажем. . (тргне се) аја нећу. Боље је да нико не зна. — Дивна, дивна замисао. (Одгази и виче): Мићуне, Мићуне, где си!!

ПОЈАВА XI.

Вуле (улази).

За тим Јанко и његов отац **Јефремовић**, го-стионичар.

Вуле. Тако, — све је у реду. Нисам могао да нађем оног ђалова, па сам послао швабину Жужу. Таман, кад дође ред на прасе — а Жужа Мађарица цап, печеним прасетом. И мир и љубав је у кући повраћена. Прасе је кућни мир нарушило, оно га мора и повратити. (Осврће се). Али дај да видимо шта је са бабом, је ли се оно одбровољила — или стојимо још на ратној вози.

Јанко. (прогура главу): Бууу. —

Вуле. Како? Зар опет ова њушка? Е, чек' братац... (зграби главицу купуса и хитне је за Јанком, који се повуче а пред њим изађе његов отац **Јефремовић**, који главицу као лопту ухвати).

Јефремовић. Охо, лагано с тим купусом!

Вуле (За се). Како, и овај матори лонов. Ех, тај ће да награбуси! (Није приметио да је **Јефремовић** ухватио главицу купуса — јер је при хитању заобрнуо се. Кад примети главицу купуса у **Јефремовића** ужасне се):

Штааа — зар опет купус?...

Јефремовић. Па твоја је главица... .

Вуле. Моја?!

Јефремовић. Твоја да, ево ти је... (Хоће да му преда.)

Вуле. Море, хеј, је си ти побеснио, који ли ти је бес, да баш хоћеш данас на божић да ме — ухапсе.

Јефремовић. Де, де, стишај се мало. Па да се лепо, као добри Хришћани, прво поздравимо. Христос се роди!

Вуле. (љут). Нећу, да се роди!... недам да се роди... овај... нећу да ти примим Бога!

Јефремовић. Па шта си ти Турчин, која ли си вера..?

Вуле. Море, не знам ни сам, шта сам. Ето, будала сам...

Јефремовић: То видим!

Јанко. (Опет провирује): Могу ли отац...?

Вуле. (Спази га): Их, тог, тог фрунцула ми дај овамо... Је л' камо прасе?

Јефремовић. Ево, га! улази сине!...

Вуле. Не питам те за твоје прасе, него за моје!

Јефремовић. Па твоје, будало! Ево га!

Јанко. (Улази и носи на тепсији печење прасе.) Христос се роди!

Вуле. Ва истину, роди!.. (Гледа у прасе): Напред, сине, напред! Охохо, то је моје прасеце. (**Милује** сина **Јефремовићева**): Види, види, кора све се црвени... море све ће да груцка под зубима... Ех, испекао си га, охохохо... чек и жени да јавим (виче): **Цајка**, **Цајка** ти, **Кајо**,... прасе је ту... Причекни те, да јавим (излази).

Јанко. Је л' тата, а што он мене непрекидно зове прасетом?...

Јефремовић. Море, батали, он то чини од милоште...

Јанко. А да не буде опет — (показује ногом).

Јефремовић. Јок, јок, сине. Онда те не би звао прасетом него — крмком. Познајем ја њега. Него држ' ти сине око ћерке, а ја ћу ову матору будалу брзо сломити... Само ако си ти тако сигуран у ћерку...

Јанко. Ма, како да нисам тата, пре сам је дао маказе (показује руком штипање за образ) а она ми каже: ти прасе једно... Ја мислим да је то онда сигурна ствар, тата.

Јефремовић. Сигурно, синко, — иначе би ти била рекла, крмак!

(С поља се чује: прасе, прасе, ту је прасе. Улазе):

Вуле, Цаја и Кајка.

Кајка. Истива Јанко?

Цаја. Камо прасе?

Јефремовић. Ево га! (Шапне му).

Јала синко, (показује му на ћерку.)

Јанко. Христос се роди, госпођице.

Кајна. Ва истину роди! — (Смеје се) по други пут, данас (прилази му и рукује се)

Јанко. Да, мало пре, баш није био најљубазнији господин тата.

Кајна. Јест' чула сам, — (пружа му опет руку): примите моје искрено саућешће.

Цаја, Вуле и Јефремовић, (забављени међу тим око прасета).

Јефремовић. Опрошћавајте, госпођо Цајо, верујте, није ми намера била... ама искупило се друство, све сами неки шерети... Враг би их знао, како су макли Вулетово прасе и појели га у место мог прасета. — Али, сад све једно, прасе је прасе... Ево, видите ово, младо, па лепо, пуно ко млеком наливено... а ваше је, право да вам кажем нешто мршавије било... односно гецавије...

Вуле. Е није него ће још напослетку испати, да је геца...

Јефремовић. Геца, брате, ја како геца!

Цаја. Наравно, наравно, кад се на Божић изјутра купује прасе, да је геца... Ја, шта би друго био него геца... Заш' оно што није било геца... то се разграбило...

Цаја. Да га унесем, да се не охлади. Заш' мој Вуле воли вруће. (Виче): Кајка, унеси ово прасе.

Јанко. Молим вас госпођице, ја ћу, ја ћу, да се не умастите! (Отима јој тепевију).

Кајна. Пустите, пустите ви ћете се умастити. Вуле. Де, де погодите се децо.

Јанко. Молим вас, молим вас госпођице Кајка.

Кајна. Батал'те, баталите господин Јанко.

Јефремовић. На ствар, на ствар децо. (Јанко и Кајка, отимајући се о прасе одлазе).

ПОЈАВА XII.

Амалин и пређашњи.

Амалин (уноси печење прасе за ноге, које густира и гледа). Ево га, госпођице, геца! — (тек онда се тргне кад погледа присутне и види да госпођице Кајке нема.) Овај дон'о сам прасе! Христос се роди.

Цаја. Вуле (заједно). Ваистину роди!

Јефремовић. Ко га шаље?

Амалин. Ма, онај, госпођи — ови... како ћу викам... та... гостионица „код седам лаф“.

Јефремовић.

Јанко.

Цаја.

Вуле.

(Заједно)

Како?

Амалин. Он, он, што се тако ишчуђавате! Па зар вам није он придигао ваше божиће прасе?

Вуле (забуни се): Јес, јес!

Цаја (исправља га). Вуле...

Вуле. Овај, није, није он.

Амалин. Како није он... шта ви мени при-

чате. Не знам ја њега, допужу... украшће покров с мајке божије, а не би придигао овако лепо печено прасе... Види гу... све ће да пршти под зуби кора, тако је „реш“ што рекла госпођа јофицирка господин капетан Мишина, која је из преко...

Јефремовић: А познајеш ли ти, Јефремовића, кафецију?

Амалин. Море, како да га не познајем, мангуп!

Јефремовић. (Смеје се): А да се ти не вараш, пријатељу. Биће, да ти њега и не познајеш?

Амалин. Познајем га, битангу, како га не би знао.

Јефремовић. А шта би ти на прилику рекао, кад би ти ја казао, да сам ја?

Амалин: Ништа! — рекао би да га не познајем. (Ушпертљи) Него, молим вас прихвати-те, ово прасе, заболе ме рука држајући га (предаје Цаји прасе).

Цаја (Узима прасе). Управо ја не знам од кога је!...

Вуле. Па како си могао да ружиш тако човека, кад га не познајеш.

Амалин: Па чекните мало. Која сте ви кафеција?

Јефремовић. Јел' ја? — Па ја сам главом Јефремовић, гостионичар код седам лафа.

Амалин. Јел' тако?

Јефремовић. } А ја!

Вуле. } Тако да!

Амалин. Па тако ми каж'те. Ма јес, јес! Сад ми је ствар јасна.

Вуле. } Ма, како јасно?

Јефремовић. } Мени није ништа јасно?

Амалин. Мој кафеција, за ког сам ја говорио и није кафеција код седам лаф... .

Вуле. Него?

Амалин. Код седам Шваба! (Наставиће се.)

Порнографија.

Ширење порнографије из Србије у оностраном Српству. — „Ђаволове“ клевете и исправак. — Нов закон о штампи у Србији.

У Србији је један део штампе сасвим изгубио српски образ и почео тако бесрамно и бестидно писати каквим речима се иначе ваљда само мангупи и проститутке служе. Док ти листови, што рекло „Ново Време“: „угађају развраћеном укусу ниске масе, правдају и одобравају болесну пометњу у полним односима, — производе шлам и нисме заплускују и куже српске домове“ — и нису почела ово страни Српство да својом порнографијом усређавају, ми смо ту ствар сматрали за унутарњу ствар Србије и укусе ондашњих фактора, који су дужни да о моралу воде рачуна — али кад су исти листови и онострано Српство почели да усређавају — ми смо у последњем броју тако ни сање жестоко осудили.

Ту онда „Ново Време“ има право, кад вели: „Јавно мњење је у нас, већином, гомила олоша и дрипаца која, за љубав марјаша, насрће на отаџбину, насрће на све и свакога, то су, већином, питомци казамата (апсане, пр. ур.) који у штампу уносе стил кесароша и морал разбојника“.

Тај морал разбојника, — само новинарског, који као и други разбојници хоће из заседе да вам у место новца похарају више што — вашу част — осетили смо и ми, чим смо осудили порнографско писање тих листова. „Баво“ је дупешки измислио да нам се освети. Донео је вест како је уредник нашег листа као глумац (безименом) кафеџији покрао ни мање ни више неге тањире и виљушке, — ко мислећи кад ми можемо наше све министре да називамо лоповима, па нам није ништа, зашто не би једном бившем глумцу нешто лоповско прикачили.

Али се преварише у рачуну. Јер сам ја прешао преко у Београд, да позovem клеветника на одговорност и дао сам у „Дневном Листу“ броју 281. ову изјаву:

Уредништву „Бавола“

Писмо Петра Кретоношића.

Од г. Петра Кретоношића смо замољени да дамо места овом његовом писму:

„У последњем броју свога сатиричног листа „Стармладог“ осуђено је порнографско писање „Карикатуре“ и „Бавола.“

На ту осуду је „Баво“ мало одвећ ђаволски измислио да се одшали: да ми похара част.

Пошто је мени моја част и на даље потребна, ја сам тога ради дошао у Београд, и позивам уредништво „Бавола“ да ако мрвицу људства и поштења у себи осећа — а није имало намеру туђу част да похара, да клевету коју ми је нанело у идућем свом броју оповргне јер у противном случају даћу му прилике да пред судом мало „прођаволише“ и своју тврдњу бар тамо и докаже.

Ради илустрације клевете, коју су у стању само несавесни људи да измисле — изјављујем да никада у своме животу нисам (нити као глумац нити као управник позоришта) био у Зајечару.

У Београду 10 октобра 1910 г.

Петар Кретоношић
Уредник „Стармладог“.

На ту изјаву је „Баво“ донео у 42. броју од 17. октобра т. г. оваку исправку:

ИЗЈАВА

Белешка која је изашла у прошлом броју „Бавола“, и која се односила на г. П. Кретоношића, уредника „Стармладог“, изашла је без знања уредника овог листа. Изјављујући ово, власништво „Бавола“ од своје стране искрено сажалева, што је поменута белешка изашла у листу, у толико пре, што је власништво листа

стекло несумњива уверења да је г. Кретоношић исправан и поштен човек!“

Тиме би моја ствар била завршена. С таким људима нека се Србија и даље бочи, а држимо да неће морати ни она ту „красу на срп. штампи“, што рекао један одличан српски дипломата, још дуго носити, јер ће она отпасти с новим законом о штампи који Стојан Новаковић, министар унутрашњих дела у Србији, спрема. „Тај пројекат“ каже „Ново Време“ — „вели се, биће врло строг, а биће у првом реду, управљен противу свих дивљачких клевета и увреда без којих се, у главном, не може замислити србијанска штампа. У добар час. Сваки се наметан, васпитан и истински образован човек може томе пројекту само од свег срца радовати.“

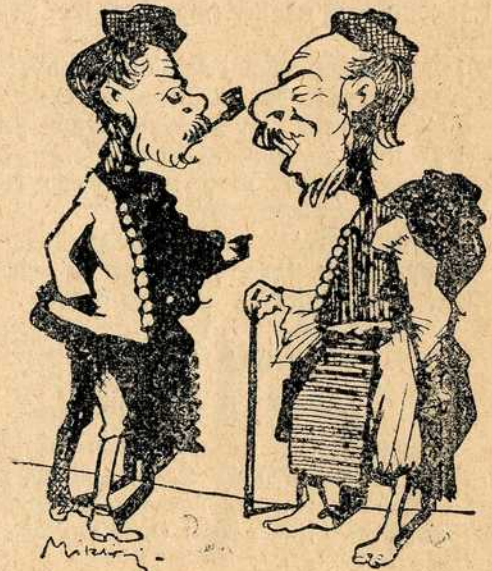
Нови Сад, 28. октобра 1910.

Петар Кретоношић, ур. „Стармладог“.

Растумачио му.

— У новосадеком „Аполо“ биоскопу, —

Два бункоша били у новосадеком „Аполо“ биоскопу и гледали човека који се превија као змија. Сутра дан се причали и тумачили један другом шта су све видели.

— Само како је то могуће куме, да се онај човек онако превија као змија, као и да нема костију.

— Па наравно да нема. Извадили су њему комедијаше све кости, још док је дете био.

Поново молимо г. г. дужнике којима смо послали упутнице да изволе свој дуг намирити, јер ко нам и на ову опомену не пошаље новац, предаће мо га нашем адвокату.

Администрација „Стармладог“.

Модерна резоновања гђе Мице, глумице.

Где је тоалета слободна, смеш и ти бити слободан!

— Укуси су разни. Некој се више допадају црпоманјасте — а некој — паре.

— Свака жена више верује своме љубавнику — него мужу.

— Где је почетак љубави тежак — ту ни свршетак није лак.

— Лепота је прва дужност женске.

— Ко је рад да се коме освети — пека му буде проводација.

— Шта је један младожења? — Човек којег све неудате женске руже.

Многа жена само зато има лепе чисте руке, што их непрекидно у — невиност пере.

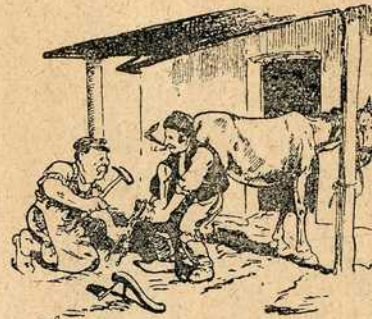
Колико може једна жена да љуби, о томе обично први љубавник нема појма.

Црпина у којој се покојник жали, често пута је оглас са овом садржином: „Тражи се неко да ме утеши!“

Лепа женска не само да људе привлачи, него их и свлачи.

Слаби тренутци главе — најлепши су тренутци срца.

Пред ковачницом.

— Држ' комшија!

— Ударај мајсторе!

— Јел' то Титков или Мишко?

— Мишко! Изгубио потковицу у кортешовању за др. Секулића.

— Знам, читао сам у „малој“, по-

руку од Јаше:

„Нећемо за Пиштом и Титковом. Они су патријархови коњи. Јер ако за њима пођемо, удариће под репом Пиште и Титкова цимер и тражиће да им дижемо реп и дивимо им се. Не нисмо ми подрепаша и не мислимо бити“ —

— па то је и лепо, неће људи да су подрепаша. . . Па да виш' комшија и јест то ружно бити подрепаш, на пр. жупанов. То рецимо Котрљану, по рангу преличи, ама . . .

— Е мој комшија. . . били су и радикали и жупанови и мог гесе подрепаша. . . па им је било слатко, као да су боже ми прости вадиле из нечега мѐд. . . Али ето данас су се задовољили да буду подрепаша чак и патријархових коња. . . па гласали листом за др. Секулића.

— Е онда их је морао комшија, неко потковати. . . И то златном потковицом. . .

— Јел' готово?

— Готово је!

Идила.

Вече мирно, пасе стадо,
Месечина мека,
А девојче једно младо
Свог драгана чека.

Распустила као вила
Своју косу плаву —
А у руке добавила
Питалицу траву.

Оће л' доћи драги је ли?
Каж ми мени цвеће.
А цвеће јој ето вели,
Драги доћи неће.

И девојче даде с брже
Црном јаду своме;
Нешто шумну — она с трже,
А драги пред њоме.

Они су се загрлили
— Ни то тајит' нећу:
Грлили се, љубили се
Баш у пркос цвећу.

Гурман.

Због скупоће меса.

Келнер: Молим, могу ли изнети тањире?
 Гошња (која је у Бечу одсела у једној кафани): Можеш... т. ј. чек мало. Пошто ви овде, рачунате ростбратн?

Келнер: Три круне, молим лепо.

Гошња: Не говорте. — Е онда ћу још мало боље да оглабам кости.

ПОКЛОПАЦ.

Жутокљуновић, (госпођици, која га не трпи): Хоћете ми дозволити госпођице, да вашу госпођу матер, учиним пуницом?

Госпођица: О зашто да не, господине, ако ми нађете партију према којој би и ја имала симпатије.

Ласкаво упоређење.

Војни марвени лекар, пензионирац (новој собарици): Ти си душо, прави анђео!

Собарица (којој ласкаве речи годе, отима се): Та маните ме се г. докторе. Нисам ни најмање лепа... шта више десна ми је нога мало краћа... по мало шантам. Нисте то приметили?

Лекар: О, како да не. Та ја сам у војсци увек с коњима имао посла, и тако што одмах приметим!

Одговори уредништва:

Ст. Н. Ч. у М-ци. Погрешно је послата и вама опомена. Ваша је претплата измирена до краја године. Хвала! Кад би само тако сви уредно плаћали као Ви, добро би било, - Извините!

Црном Голубу. Ми се радујемо да смо се у Н. Саду опростили колере, а ви нам је опет пиљете на врат. Сити смо брата, колере... Бр. Дед нам мало запевајте о савременој каквој политичкој колери... У политичко сатиричним стварима оскудевамо — а за друго је лако.

Горском. Што ћутиш, ћутиш, Србине тужни?

Р. Београд. Певај, певај, брђанине сине!

Телеграм. Беч. Ерентал, Форгач Фридјунг и Настић, тужи ће Масарику због фалзификована њихових ориг. докумената.

Чине га пажљивим.

Пуковник: Дакле хоћете допуст, господине поручнике, да правите излет. Јамачно ће бити и женскиња?

Поручник: Биће господине пуквиче!

Пуковник: Добићете допуст. (Тихо да не би чула његова жена): Само пазите, јер на такав начин сам и ја дошао до моје жене.

Гутенберговац.

КАЛЕНДАРИ ЗА 1911. ГОДИНУ.

Уредништву нашег листа стигли су на приказ ови календари:

„СВЕТИ САВА“ српски народни велики илустровани календар. Уредио Јован Грчић. Издање прве српске творнице искључиво свих срп. прав. црквених утвари. Цена 1 круна. Издавач календара и ове године није жалио трошка да календар украси што више лепим сликама на финој сатирираној хартији, међу тим г. уредник и ове године као и прошле није умео од њега да створи потребну читанку за народ — него је већином искупио познате приповедачке гњаваторе, који годинама својим радовима пуне кошеве по свима редакцијама. Немилосрдност тих приповедачких гњаватора се огледа већ и у том — што се држе оног начела: душло или ништа. Разуме се да у календару не фале дрвене приче Стевана Радића. Једино је требао Грчић да заблуди још Николу Андрића из „Летописа“ — и Живојновића из „Трговачких“ — и збирка би била потпуна, сви би се на окупу нашли. Само би овда издавач морао епитет календару променути у „Гњаватор“. — Издавач би требао да ступи у преговор с Павлом Аршиновим или Дачићем, ако је рад да већ једном до народне читанке дође — а Грчић нек уређује и даље лист „Тејатор“, испицује наслове садржина појединих белетристичких листова, пише некрологе у „Бранику“ о разним песницима из белог света, за које нико осим њега, никада није чуо ни да су живели, па баш не би морали знати ни да су умрли. Или рецимо нек даје материјала Иси, да у тејаторском питању утуче Остојића... то он разуме, а нек батали уређивање календара за народ — кад му то иде од руке као Шваби гајде. Похвално је од њега једино, што он сам свој календар и себе у „Бранику“ оцењује — али наравно и ту провирује пакост. Окомио се на издавача што је „мимо г. уредникову вољу“ усудио се да донесе барјак срп. пјевачког друштва „Србадије“ из Бјељине — вели нема му места, еле освећеном барјаку нема места — сигурно је то место Грчић био резервисао за каквог свог полу-књижевника.

Даље су стигли од истог издавача: „Граничар“, цена 50 потура. Садржина: ш а л а, која

судећи по њеној сухопарности — са немачког је, — а по рогобатном стилу, превео је Грчић.

„Хајдук Вељко“, „Бранко Радичевић“ „Маћедонац“ и „Косово“ — календари у којима су наше старе народне песме прештамpane, „Ружица“ уз лепо штиво доноси и врло лепе слике, а нарочито је дивна слика „Српкиње из Призрена“ и Глигора Соколовића. „Планетар“ је већ облигатни савовник, без којег још наш сељак не може бити. — Свима овим календарима је цена 40 потура, а књижара Светозара Ф. Огњановића у Новом Саду која је исте издала, даје велики рабат на исте — пре-продавцима а тако исто даје и велики рабат и прва српска творница искључиво свих срп. прав. црквених утвари Луке К. Алексијевића у Новом Саду, на својим календарима.

ОГЛАСИ.**ПОГРЕБНО ПОДУЗЕЋЕ**

и етовариште надгробних споменика

ПАЈЕ МАРКОВИЋА у Н. САДУ

у средини дунавске улице, телефон број 168.

Филијала: погребно подuzeће „Конкордија“ пређе Ђуре Стојковића, Ђурчињска улица број 15.

Држи вазда огроман избор сваковрсних каменних надгробних споменика. Натписе изрезује најсавршеније, а позлата душла и дуготрајна. Велики избор мртв. сандука, венаца, покрова и целокупне опреме за погреб. Цене строго солидне а послуга најтачнија.

Аиоло-Ђиоској

поред Речејијева хотела,

састанак српске отмене публике.

Кинематографске најновије и најмодерније слике из свију крајева света.

Дневно представа. — Недељно трипут нов програм.

Почетак у пет сахата у вече а свшетаку у једанаест сахата.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАС.

МАЋЕДОНИЈА И МАЋЕДОНЦИ.

ОПИС ЗЕМЉЕ И НАРОДА.

Написао ИВАН ИВАНИЋ.

У Новом Саду, у издању књижаре учитељског друштва „Натошевић“ изашла је у јуну 1910. ова велика монографија Маѓедоније. То је друга књига, али потпуно засебна целина. (Прва књига изашла је 1906. год. у Београду). Награђена је са 2000 динара. Цена књизи 6 динара или круна.

У овој књизи има 70 слика, једна карта и више нота, износи 38 штампаних табака великог формата (608 страна) на финој артији. Садржина књиге су ови одељци: Шта је Маѓедонија? (географија, картографија, границе, хидрографија и статистика). — Јесу ли по историји маѓедонски Словени Срби или Бугари? — О историјском праву на Маѓедонију. — Обичаји маѓедонских Словена. — О њиховом језику и песмама. — Српска традиција у нар. песмама и причама. — О народности маѓедонских Словена. — О имену Грк и Бугарин у Маѓедонији. — Како је унесено бугарско име у Маѓедонију? — Бугарски црквени покрет. — Унија и Протестанти. — Стварање Егзархата. — Бугарска пропаганда од 1872.—1900. — Грци и њихова пропаганда. — Из прошлости српске цркве у Турској (12—19 век). — Румуни у Маѓедонији и Епиру. — Српство, српске школе и црква у Маѓедонији и Старој Србији. — Маѓедонско питање (комитети, устапак, реформе, предлози о аутономији). — Привреда, трговина и саобраћај. — Додатак (списак Срба погинулих од Бугара 1897—1909. г.)

➔ Веће поруѓбине прима и даје проценат издавачка књижара „Натошевић“ у Новом Саду (Ujvidék — Hongrie).

➔ Продаје се у свима већим књижарама.

Патентбиро

Друштво Bremer Patent
Gesellschaft,

Bremer

Филијала у Лондону. Друштво с ограниченом одговорношћу.

Прима

јефтине пријаве

и посредује

искоришћавање
проналазака уз гаранцију

у смислу друштвена правила.

Ако нама повереног проналазак заштитно право не би могли спровести да се патентира или не би нашли за исти заинтересоване, да се искористи — ма из ког разлога — ми врићемо нама плаћене приетојбе. — У последње 3 године плаћених отште-та дивиденда износи пуних 100%.

Многа признања.

Наклада листа за проналазаче:

„Der Deutsche Erfinderefreund“

као и прилога истог

„Званична извешта „Међународни проналазачки вазар“. „Сунце“.

Претплата на 1/2 год. 5 Марака. Број на углед и сва извешта о погодностима које се у листу за прет-латнике налазе дају се уз 10 по-тура марку.

Извешта бадава.

Предрачуни бесплатно.

ИЗВОД ИЗ ЦЕНОВНИКА.

Пријава проналазак дај се патентира уз гаранцију по друштвеном правилу.

За	Марака	За	Марака
Немачку	35	Италију	105
Енглеску		Америку	115
(провизорно)	35	Швајцарску	115
дефинитивно	110	Русију	140
Аустрију	70	Данску	55
Француску	120	Шпањолску	110
Белгију	35	Луксенбург	25

Горњи бројеви означају наше основне таксе за пријаву т. з. заштитно право, у којима је урачуната припадајућа при-јавна такса држави, наша награда или наших страних заступника има се још урачунати, које зависи од проналазак, трошкове за пртеже, превод и спрово-ђање предодлуке и т. д. које се све та-којер вапрандо јефтито рачуна.

„Стармлади“ излази 1. и 16-ог сваког месеца. Рукуписи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Ватковићева улица број 16.

Власник и издавалац: М. Крстоношић. (Поједини број 30 пот.) Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Штампарија Учитељског Д. Д. „Натошевић“ Нови Сад.